

Abort på museum

Michael 2023; 20: 499–511

Hvordan lage en utstilling om abort? Hvilke stemmer bør løftes frem og hvilke etiske utfordringer reiser et slikt prosjekt? I denne kronikken presenterer jeg utstillingen HYSJ! Fortellinger om abort og seksualitet. Jeg vil løfte frem problemstillinger prosjektgruppen diskuterte i produksjonsfasen, og dele noen refleksjoner vi hadde etter at innsamlingsarbeidet var ferdig. Utstillingen åpnet ved Anno Kvinnemuseet sommeren 2021 og er en del av museets permanente utstillingstilbud. Målgruppen er ungdom og unge voksne.

I 2017 startet forarbeidet til Kvinnemuseets nye abortutstilling.² I første omgang gjaldt det å sikre økonomisk støtte til prosjektet, men det viste seg vanskelig å overbevise sentrale aktører om prosjektets aktualitet. Loven om selvbestemt abort hadde stått uendret siden 1978, aborttallene i Norge dalte og det var politisk konsensus om abortloven. Flere av dem Kvinnemuseet kontaktet for å be om pengestøtte, stilte spørsmål ved prosjektets samfunnsrelevans. Det var enighet om at det historisk var en viktig sak, og at det fremdeles var en viktig kamp å kjempe i andre land – men ikke i Norge, i dag, vel? Så kom 2018.

I 2018 var Kristelig Folkeparti (KrF) splittet med abortsaken som et sentralt tema. Nestlederne, Kjell Ingolf Ropstad og Olaug Bollestad, ønsket å gå inn i Solberg-regjeringen. En av deres hovedsaker var å stramme inn abortloven og statsminister Erna Solberg uttalte at hun ville diskutere abort-

1 I denne artikkelen er det provosert abort jeg omtaler, viser tall fra og presenterer fortellinger om, med mindre jeg eksplisitt skriver noe annet. Utstillingen jeg refererer til handler ikke om spontan-aborter.

2 Kvinnemuseet hadde abortutstillingen *Fortiet. Aborthistorien* i perioden 2004–2015. Den måtte nedmonteres på grunn av slitasje og oppussing av utstillingslokalene. Utstillingen var en publikumssuksess, særlig blant ungdom. Se en nettverson av utstillingen her: <https://kvinnemuseet.no/aborthistorien> (29.6.2023).

loven hvis KrF sluttet seg til hennes regjering. KrF presenterte to forslag for innskrenkning av abortloven. Begge forslagene ble vedtatt på partiets ekstraordinære landsmøte, høsten 2018 (1). Etter landsmøtet gikk Knut Arild Hareide av som partileder, han hadde ønsket et samarbeid med venstresiden.

I januar 2019 ble KrF en del av Solberg-regjeringen. I regjeringsforhandlingene fikk partiet gjennomslag for å endre paragraf 2b i abortloven. Fra 2019 må alle kvinner som ønsker fosterantallsreduksjon – det vil si å abortere ett eller flere, men ikke alle fostre – møte i nemnd, også før 12. uke i svangerskapet. Forslaget ble vedtatt i Stortinget 13.6.2019.

Antakelig gjorde den politiske snuoperasjonen i behandlingen av abortloven og tilhørende reaksjoner i befolkningen mulige bidragsytere mer lydhøre for Kvinnemuseets prosjekt. Forsommeren 2019 mottok museet støtte fra Sparebankstiftelsen Hedmark, i april 2020 fra Helsedirektoratet og etter hvert også fra Fritt Ord, Nordisk Kulturfond og Norsk Kulturråd.

Kvinnemuseets innfallsvinkel til en utstilling om abort

I Norge tar i gjennomsnitt hver tredje kvinne en abort i løpet av sin levetid. På verdensbasis gjelder det statistisk sett hver kvinne (2, s. 23).³ Historien viser at selv om trygge aborter er utilgjengelige eller ulovlige, blir svangerskapsavbrudd likevel utført, noen ganger med livet som innsats. Selv om abort er vanlig, snakkes det lite om. Aborterfaringer deles med få, og det er knyttet myter og tabuer til det. Vi bestemte derfor tidlig at utstillingen ikke skulle bruke mye plass på en diskusjon om for eller imot abort. I stedet skulle utstillingen forholde seg til at kvinner til alle tider har avbrutt uønskede graviditeter, og det kommer de også til å fortsette med i fremtiden.

Kan vi lage en vakker utstilling om abort?

Noe av det første som ble diskutert var utstillingens visuelle profil. Vi i prosjektgruppen hadde lyst til å utfordre forslitte fremstillinger av strikkepinner, sinkbaljer med blodige laken, mørkemenn, gråtende unge kvinner og skam.

Kvinnemuseet inviterte den feministiske kunstnergruppen OTALT med i prosjektet. Kunstnerne Helene Karlsson og Sara Falkstad utviklet et visuelt konsept, med en fargepalett i sterke oransje- og lillafarger og sart fersken. Karlsson er illustratør og utviklet egne mønstre til utstillingen som ble omgjort til tapet (figur 1). Vakre mønstre med blant annet plante- og urtemotiver ser ved første øyekast ut som en dekorativ blomstertapet. Men lar en blikket dvele ved tapetmønsteret, kan en få øye på skyllsprøyter, fosfor-

3 Tall fra 2017.

Figur 1. Mønster utviklet til utstillingen HYSJ! Fortellinger om abort og seksualitet. Motivet viser gjenstander brukt som illegale abortmetoder. Til utstillingen ble det produsert tapet med mønsteret som dekket hele vegger. (Illustrasjon: Helene Karlsson, OTALT. © Anno Kvinnemuseet)

fyrstikker, strikkepinner og den giftige urten poleimynte. Alle objektene har til felles å ha blitt brukt som illegale abortmetoder. Dobbeltheten tapetmønsteret kommuniserte var noe prosjektgruppen etterstrebet i utstillingens visuelle profil: Tematikken kunne tidvis være tung og krevende å ta inn over seg, men den skulle presenteres i vakre, fargerike innpakninger.

Abortskrin

I utstillingsprosjekter er det viktig for museer å benytte seg av ressursene i egen samling. Det er en mulighet til å hente opp gjenstander fra magasiner og vise dem fram til et større publikum. Dette var en utfordring for Kvinnemuseets abortutstilling. Museet hadde et fåtall gjenstander i samlingen knyttet til tematikken, og den viktigste ble ansett som etisk problematisk, et såkalt abortskrin (figur 2). Dette er små skrin fra fosterbegravelser funnet inneklemt mellom planker eller under kirkegulv. Slike fosterbegravelser har vært en landsdekkende rituell skikk, avdekket gjennom kirkerestaureringer (3). Skrinene ble brukt som kister for å begrave dødfødsler eller spontanaborter. Man trodde at sjelen til udøpte barn ville besøke en hvis de ikke

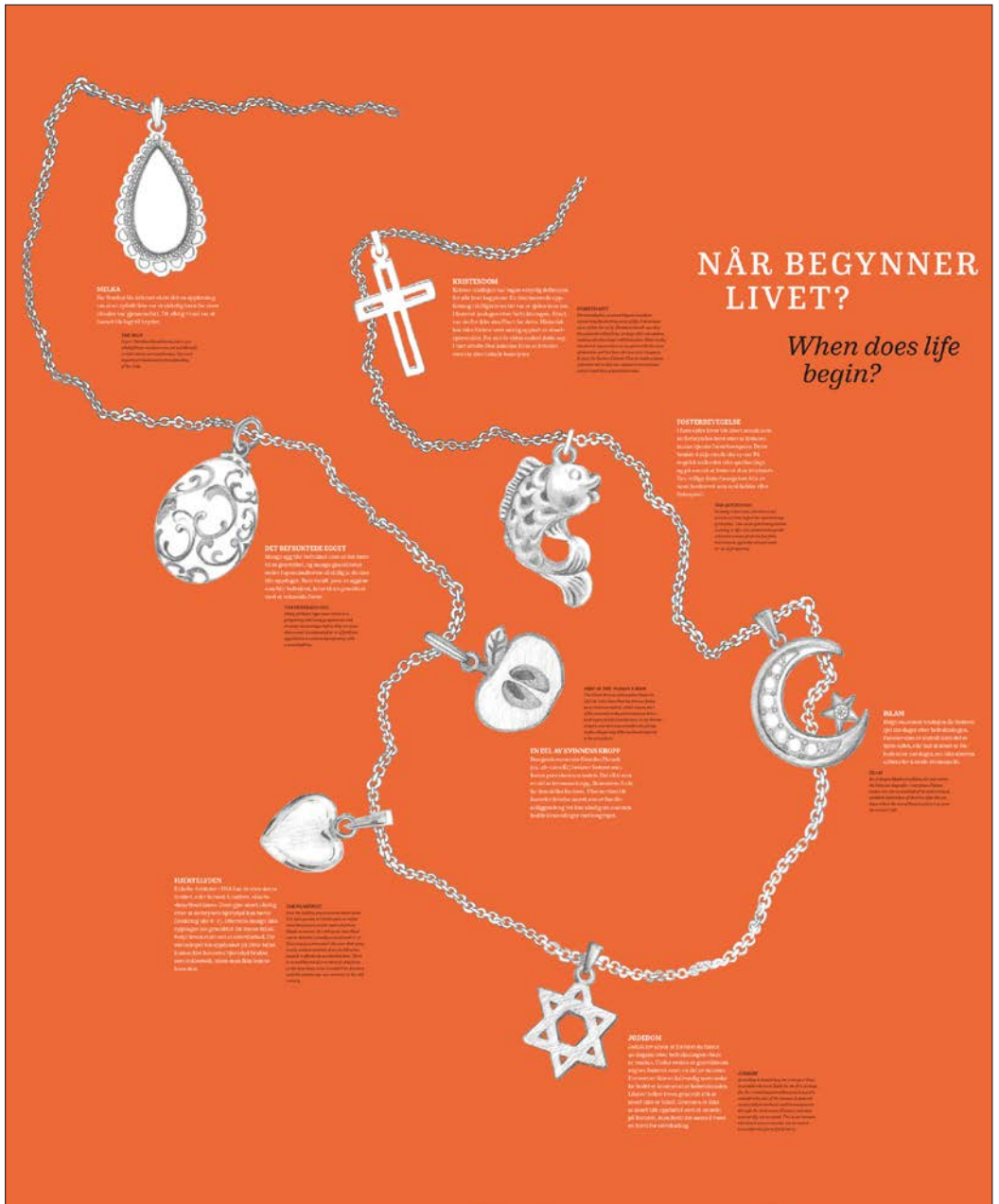
Figur 2. Abortskrin funnet under gulvet i Vinger kirke etter en restaurering på slutten av 1800-tallet. Dette er små skrin brukt til fosterbegravelser. De er del av en landsdekkende rituell skikk, avdekket gjennom kirkerestaureringer. (Foto: Anno Kvinnemuseet (<https://digitaltmuseum.no/021028533994/abortskrin>)).

ble begravet på kristen grunn. Kvinnemuseets abortskrin ble funnet under en restaurering av Vinger kirke og er trolig fra slutten av 1800-tallet.

I en artikkel om abortskrin skriver arkeologen Anja R.S. Magnussen at få av dem har blitt tatt inn i museenes samlinger. Ettersom de er en form for begravelse, har det ofte vært etiske betenkeligheter mot å fjerne skrinene fra kirken (3, s. 54). Det finnes noen abortskrin i andre museers samlinger, blant annet ved Bergen museum, De Heibergske samlinger, Kulturhistorisk museum i Oslo, Øksnes museum og Osterøy museum.⁴

Kvinnemuseets abortskrin var en del av samlingen da museet skulle begynne utstillingsarbeidet. Avgjørelsen om å innlemme skrinet i samlingen var allerede tatt, men noen i prosjektgruppen hadde betenkeligheter med å stille ut en slik gjenstand. Utgangspunktet for utstillingen var kvinners rett til selvbestemmelse. Ved å bringe inn et abortskrin risikerte vi at utstillingens oppmerksomhet på kvinnen ble utfordret og forflyttet seg til fosteret. Ønsket vi dette?

⁴ Søk i DigitaltMuseum.no på «abortskrin» og «fosterskrin» (31.7.2023).

Figur 3. Når begynner livet? står det på veggen i ett av utstillingsrommene. Figurene symboliserer ulike former for livssyn om livets begynnelse: En dråpe melk viser til førkristen tro. Halvmånen og stjernen viser til muslimsk tradisjon. Sammen viser symbolene at det finnes mer enn ett svar på spørsmålet. (Illustrasjon: Helene Karlsson, OTALT. © Anno Kvinnemuseet)

Når begynner livet?

Løsningen ble at vi kontekstualiserte skrinet under den filosofiske overskriften: *Når begynner livet?* Ritualet abortskrinet har vært en del av, forteller oss om tidligere tiders oppfatninger av når et liv oppstår. Spørsmålet er fortsatt aktuelt. På veggen i det ene utstillingsrommet ble tittelen supplert av en tegning med charms-lignende figurer på et kjede (figur 3). Figurene skulle symbolisere ulike former for livssyn om livets begynnelse: En dråpe melk viser til førkristen tro om at en nyfødt ikke var et virkelig barn før det ble lagt til brystet. En tegning av halvmånen og stjernen viser til muslimsk tradisjon om at fosteret får sjel først 120 dager etter befruktning. Tegningen av et hjerte peker på de såkalte «heartbeat laws» som har blitt innført i noen amerikanske delstater. Den loven sier at det er ulovlig å ta abort etter at embryoets hjertelyd kan høres, som er mulig så tidlig som 6–7 uker etter unnfangelsen. Abortskrinet ble plassert i en glassmonter, høyt oppe på veggen i et lite rom publikum måtte oppsøke og aktivt gjøre et valg om å gå inn i.

Tittelen tar opp en type livsretorikk som finnes i abortmotstanderes vokabular når de argumenterer for at fosteret er et nytt liv som vi ikke har rett til å avslutte, skriver samfunnsmedisiner Berit Austveg. Her er livsmystikken førende for forestillingen om ett bestemt øyeblikk som skiller liv fra ikke-liv (2, s. 69). Men rommet med abortskrinet og charms-figurene gir ikke ett svar. Det viser frem ulike oppfatninger av når livet begynner og åpner dermed opp for refleksjon rundt hva som har spilt inn for å avgjøre dette til ulike tider, i ulike tradisjoner og trossamfunn.

Truser og plakater

Høsten 2018 og vinteren 2019 foregikk det en kraftig mobilisering i kvinnebevegelser og blant privatpersoner landet rundt. For første gang siden loven om selvbestemt abort ble vedtatt i 1978, kunne kvinner i Norge få innskrenket sine abortrettigheter. Flere fra utstillingens prosjektgruppe deltok i demonstrasjonen foran Stortinget i november 2018. Det var en sak som engasjerte oss, og det var også en mulighet for å dokumentere og samle inn nye gjenstander til utstillingen.

En av parolene var *Forsvar abortloven – Fjern nemndene*. Vi fotodokumenterte og samlet inn aktivismemateriale fra demonstrantene. Et av fotografiene har blitt en del av utstillingsrommet om aktivisme, sammen med protestplakater som Kvinnemuseet samlet inn etter demonstrasjonen (figur 4).

I januar 2019 arrangerte Kvinnegruppa Ottar en protestaksjon mot Solberg-regjeringens forslag om å innskrenke abortloven. I kampanjen *#1000trusertilErna* oppfordret de kvinner til å sende gamle truser til stats-

Figur 4. Demonstrasjon utenfor Stortinget, november 2018. Det som utløste demonstrasjonen, var Erna Solbergs utspill om å gå inn for begrensninger i abortloven hvis KrF gikk inn i regjering. Flere av protestplakatene på fotografiet ble samlet inn til Kvinnemuseets utstilling. (Foto: Helene Karlsson)

ministerens kontor, gjerne med påskrevet slagord. «Erna Solberg (...) har lagt vårt mest intime og private på forhandlingsbordet», stod det i oppfordringen til protestaksjonen. «Erna Solberg skal få en smak av vårt mest intime og private, hun skal få 1000 gamle underbukser i posten!» (4). Utstillingens prosjektleder, Mona Holm, sendte en formell henvendelse til Statsministerens kontor (SMK) med forespørsel om å ta over trusesamlingen etter at kampanjen var avsluttet. Noen måneder senere dukket det opp en pakke fra SMK i postkassen. Den inneholdt ca. 70 underbukser med påskrevne slagord som *Erna: våre liv og vår helse er ikke til forhandling* (figur 5). Trusene er nå en del av Kvinnemuseets samling og flere av dem kan ses i utstillingsrommet viet til aktivisme (figur 6).

Hva snakkes om i den offentlige abortdebatten?

Mediene bruker mye plass på å diskutere de ekstreme, men også marginale problemstillingene innen abortpolitikk. Det så vi for eksempel i diskusjonen om fjerning av abortnemndene før stortingsvalget 2021. Kun 4,6 % av alle registrerte aborter i 2020 var nemndsaker (5). Flesteparten av selvbestemte aborter i Norge utføres før uke ni i svangerskapet. Diskusjonen rundt denne

Figur 5. Truse fra aksjonen #1000trusertilErna. Kvinnegruppa Ottar oppfordret kvinner til å sende inn truser med egenkomponerte protester til statsminister Erna Solberg. Kvinnemuseet kontaktet Statsministerens kontor og fikk overta trusesamlingen etter aksjonen var gjennomført. (Foto: Roger Johansen, Anno Kvinnemuseet)

Figur 6. Truser fra aksjonen #1000trusertilErna, montert i aktivismerommet i utstillingen HYSJ! Fortellinger om abort og seksualitet. (Foto: Ali Suliman, Anno Kvinnemuseet)

gruppen kvinners erfaringer og mulige helsemessige forbedringer hører vi mindre om.

Vi i prosjektgruppen ville gi plass til medisinske fagfelt og høre kvinners egne erfaringer. Utstillingen har til sammen fire rom: to hovedrom og to mindre rom. De minste rommene handler om aktivisme og livsretorikk. I de to hovedrommene fikk helsepersonell og kvinner med aborterfaring uttale seg. Rommet der abort er formidlet fra et helsefaglig perspektiv fikk navnet *Jordmoras skrivebord* (figur 7). Der kan besøkende lære mer om hva en abortsøkende kvinne i Norge i dag møter i kontakt med helsevesenet. Publikum kan finne svar på spørsmål som *Hvem skal en oppsøke?* Og *Hvordan skjer en abort?* Spørsmålene ble utviklet av elever i videregående skole som ga oss viktige innspill for å nå utstillingens målgruppe. I et video-intervju, plassert på dataskjermen til *Jordmoras skrivebord*, løfter lege Berit Austveg frem Norges forbedringspotensial for den største gruppen kvinner som tar abort. Norge følger ikke Verdens helseorganisasjons anbefaling om at aborttjenester bør ytes i primærhelsetjenesten, sier Austveg. I den norske abortloven står det at bare leger kan utføre svangerskapsavbrudd (§ 3), og det skal gjøres i spesialisthelsetjenesten (2, s. 13).

Figur 7. I utstillingsrommet Jordmoras skrivebord kan publikum lære mer om abort fra et helsefaglig perspektiv. (Foto: Ali Suliman, Anno Kvinne-museet, 2021)

Figur 8. Innsamlede abortfortellinger er anonymisert og blir fremført av skuespillere på skjermer. Fra Fortellingenes rom i utstillingen HYSJ! Fortellinger om abort og seksualitet. (Foto: Ali Suliman, Anno Kvinnemuseet, 2021)

Det andre hovedrommet, *Fortellingenes rom*, er resultatet av et omfattende internasjonalt innsamlings- og dokumentasjonsprosjekt⁵. Kvinnemuseet mobiliserte nettverket International Association of Women's Museums (IAWM) for å samle inn personlige fortellinger om abort fra hele verden. Alle fortellingene ble anonymisert av hensyn til personvern og kvinnene som ikke ønsket eller kunne avsløre sin identitet. Det ble også samlet inn fortellinger til noen menn. Personene bak fortellingene fikk fiktive navn og ble formidlet på film av skuespillere eller med tegnede ansikter utført av Karlsson i OTALT (figur 8).

Da jeg presenterte utstillingsprosjektet på IAWMs konferanse i Østerrike høsten 2021, fortalte flere av våre museumskolleger at de ikke har mulighet til å lage en utstilling om abort på sine museer. I noen land er abort ulovlig, men også i land som Tyskland, Østerrike og Italia kunne det være vanskelig fordi det er et kontroversielt tema. Museer som er avhengig av ekstern økonomisk støtte, kan risikere å miste den. Det gir en ekstra dimensjon til Kvinnemuseets utstilling om abort. Vi gjør det på vegne av flere, fordi vi kan.

⁵ For den internasjonale nettutstillingen av prosjektet, se www.shhh-stories.com

Hva fortalte kvinnene?

I forkant av innsamlingsarbeidet utviklet vi en intervjuguide. Spørsmålene var få og ganske åpne, for eksempel: *Hva er din erfaring med abort? Hva var viktig for deg? Hvordan fikk du vite hvor du skulle henvende deg? Hva tenkte du da og hva tenker du nå?*

Resultatet ble 57 fortellinger om abort fra 23 land. Vi var i kontakt med enda flere land og folk for å samle inn historier, men vi lyktes ikke alltid. Det ble gjort gjentatte henvendelser til amerikanske, polske og samiske nettverk. Hvorfor vi ikke klarte å rekruttere noen fra disse gruppene vet vi for lite om, og det kan være ulike årsaker til det.

Hva fortalte kvinnene? På hver sine måter er fortellingene preget av abortlovgivningen i det landet kvinnen tok abort, enten den var utført lovlig, ulovlig eller gjort på en abortreise til et annet land eller by med en lovgivning der kvinners helse og liv har blitt prioritert. Materialet er ikke stort nok til å være representativt. Jeg vil likevel løfte frem to trekk som gikk igjen og som overrasket oss, nemlig at kvinnene viste et behov for å legitimere sine handlinger og at vi fikk inn flere ulykkelige fortellinger om abort enn lykkelige.

Et forklaringsbehov

Flere av landene vi samlet inn fortellinger fra praktiserer selvbestemt abort, som betyr at verken partner, foreldre eller helsepersonell har rett til å uttale seg om avgjørelsen. Den er selvbestemt og krever dermed ingen forklaring. Men i vårt materiale så vi at mange av kvinnene hadde et behov for å forklare sine valg, utdype sin livssituasjon og gjøre seg forstått. Selv om vi ikke etterspurte en forklaring, var det som om informantene svarte på en uuttalt forventning på å begrunne sine valg.

Historiker og sosiolog Erica Millar presenterer en teori om kvinners abortfortellinger i boken *Happy abortion stories* (2017), som kan være interessant å se nærmere på. Aborttilhengere mener å ha identifisert et slags forhåndsbestemt «manuskript» for hvordan kvinner følelsesmessig skal forholde seg til sin egen aborterfaring. Den forhåndsbestemte, følelsesmessige instruksjonen i manuset fremstiller abort som et vanskelig valg, bestemt ut fra eksterne forhold som er utenfor kvinnens kontroll. Manuskriptet indikerer at avgjørelsen om å ta abort er vanskelig, og dermed krever det at kvinnene rettferdiggjør sitt valg. Denne forventningen til kvinners fortellinger er ikke nødvendigvis uttalt, skriver Millar, de må heller anses som kulturelle tattfor-gitt-heter (6). Dette var et tankekors for oss som laget utstillingen. Kvinnene som viste oss tillit og delte sine abortfortellinger skulle møtes med respekt og gis åpne, nøytrale og ikke-dømmende spørsmål. Men vi tok

kanskje ikke høyde for de sterke, uttalte normene som Millar mener påvirker kvinner til å fortelle om sine aborter på bestemte måter.

Prosjektet endte opp med flere ulykkelige enn lykkelige abortfortellinger. Dette var overraskende for oss i prosjektgruppen fordi vi kjente til flere, omfattende studier av kvinners aborterfaringer som konkluderer med at lettelse er den vanligste følelsen etter en trygg abort (2, s. 36). En stor amerikansk studie om abort og mental helse viste at de fleste kvinner som velger å avslutte et svangerskap ikke opplever mentale helseproblemer (7), men denne studien var gjort blant kvinner som tok abort i løpet av første trimester i et land der det var lovlig. Vårt prosjekt hadde ikke samme avgrensede kriterier for utvalg, og det kan bidra til å forklare hvorfor vi fikk et annet resultat. En annen forklaring kan være teorien om et abortfortelling-manuskript, presentert av Millar. En tredje forklaring kan være at en ukomplisert abort kanskje ikke oppleves som noe å fortelle om. Kanskje det var derfor vi ikke klarte å rekruttere så mange kvinner med den erfaringen. Denne antakelsen stemmer med det en jordmor ved Kongsvinger sjukehus fortalte til prosjektgruppen i et intervju sommeren 2020. Intervjuet ble gjort i sammenheng med utviklingen av utstillingsdelen *Jordmoras skrivebord* og jordmoren var kontaktet for å svare på spørsmål fra elever i videregående skole. Her er et sitat fra jordmoren om hvordan hun opplever sin pasient-gruppe etter at aborten er utført:

Vi følger opp alle våre pasienter. Noen uker etter de har abortert ringer jeg kvinnene for å sjekke. Noen tar ikke telefonen, og de som gjør det er som oftest allerede videre i livet sitt og anser aborten som et tilbakelagt kapittel.

For mange er en abort et lite, ukomplisert og raskt inngrep, før man deretter går videre med livet sitt. Opplevelsen av å være en fortelling er muligens sterkere for dem som har tenkt mye på dette i ettertid, opplevde det som smertefullt eller allerede var i en vanskelig livssituasjon. Dette prosjektets innsamlingskriterier skilte seg også fra forskningsprosjektene jeg har referert til.

Lykkelige abortfortellinger eksisterer, og vi fikk inn noen av dem. «Kim», født 1990, fra Sverige får siste ord. Denne aborten skjedde i 2017.

Når jeg tenker tilbake på de tre viktigste beslutningene i mitt liv, de jeg er mest fornøyd med, så ser topplisten slik ut:

1. *min abort*
2. *min abort*
3. *min abort*

Det finnes ikke noe annet i mitt liv som jeg er så glad og takknemlig for at jeg har gjort.

I utstillingen står de personlige historiene i relieff til det helsefaglige perspektivet. Sammen viser de kvinners ulike erfaringer i møte med helsevesenet og et ideal for hvordan abortsøkende kvinner skal bli møtt. Vi trenger mer kunnskap fra både kvinner og helsetjenesten for å lære mer om hvordan behandlingen av abortsøkende kvinner kan bli enda bedre.

Litteratur

1. *Ny abortkamp i 2018–2019*. I: Lønnå E, Garvik O. Abortkampen. Store norske leksikon. https://snl.no/abortkampen#-Ny_abortkamp_i_2018%E2%80%932019 (2.8.2023).
2. Austveg B. *Abort. En etisk argumentasjon*. Oslo: Humanist forlag, 2017. <https://www.nb.no/items/6f5d5885b717aaa3c07d5e8ac2a2489f?page=0> (2.9.2023).
3. Magnussen ARS. *Fosterbegravelser. En skikk utenom alle skikker*. Universitetet i Bergen, Arkeologiske Skrifter. UBAS Nordisk 2006; 2: 53–66. <https://hdl.handle.net/1956/11266>
4. *Lørdag 12. januar 2019 kl. 21:00-23:00. Protestaksjon: Send 1000 underbukser til Erna!* Facebook. https://m.facebook.com/events/375967379634788/375967399634786/?active_tab=about&refsrc=deprecated&_rd=1 (1.8.2023).
5. Løkeland M, red. *Rapport om svangerskapsavbrot 2020*. Oslo: Folkehelseinstituttet, 2021: 9. <https://www.fhi.no/globalassets/dokumenterfiler/rapporter/2021/rapport-om-svangerskapsavbrot-2020-rapport-2021.pdf> (2.9.2023).
6. Millar E. *Happy abortions: our bodies in the era of choice*. London: Zed Books, 2017: 1–2.
7. Major B, Appelbaum M, Beckman L, et al. Abortion and mental health: evaluating the evidence. *American Psychologist* 2009; 64: 863–890. <https://doi.org/10.1037/a0017497>

Thea Aarbakke
thea.aarbakke@tekniskmuseum.no
Norsk Teknisk Museum
Kjelsåsveien 143
0491 Oslo

Thea Aarbakke er ph.d. og førstekonservator (Norges museumsforbund) ved Nasjonalt Medisinsk Museum/Norsk Teknisk Museum. Hun er utdannet museolog og historiker. Aarbakke var prosjektmedarbeider for utstillingen HYSJ! Fortellinger om abort og seksualitet, og var ansatt ved Anno Kvinnemuseet 2019–2023.